

ГРАЄМОСЯ В КАЗКУ

СЦЕНАРІЇ ВИСТАВ НАСТІЛЬНОГО ТЕАТРУ

- ✿ їжак та заєць
- ✿ Колосок
- ✿ Котик і півник
- ✿ Пан Коцький
- ✿ Вовк і семеро козенят



ЯК ЗІБРАТИ ПЕРСОНАЖІВ

- 1) Виріжте персонаж.
- 2) Прикладіть до ліній згину лінійку та проведіть по ним тильним боком ножиць (спицею, порожнім стрижнем авто-ручки тощо), злегка притискаючи.
- 3) Складіть фігурку за лініями згину та склейте.



ЯК ЗІБРАТИ ПРЕДМЕТИ РЕКВІЗИТУ

Предмети реквізиту зберіть у такий самий спосіб, як і персонажів.

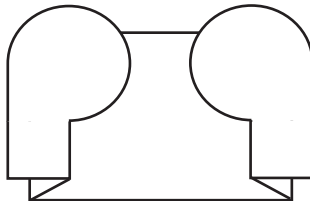
Бандура й торба для казки «Котик і півник» не мають підставки.

Колосок для однойменної казки приклеюють на паперовий держачок або шпажку.



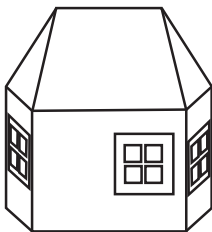
ЯК ЗІБРАТИ ДЕКОРАЦІЇ

- 1) Виріжте основну та бічні частини декорацій.
- 2) До ліній згину бокових частин прикладіть лінійку та проведіть по ним тильним боком ножиць, злегка притискаючи.
- 3) Зігніть кожну бічну частину за пунктирною лінією.



4) Приклейте бічні частини декорацій до «вушок» основної частини.

5) Зображення хатинок також зігніть за пунктирними лініям та приклейте «вушка» стріх до внутрішнього боку стін. У хатинках до казок «Котик і півник» та «Вовк і семеро козенят» проріжте віконця.



Примітка: в осінній декорації до казки «Пан Коцький» на стовбур дуба потрібно приклеїти додатковий елемент (віти), намастивши їх клеєм тільки з нижнього боку.

За бажанням можна додатково зміцнити декорації, наклеївши їх іще на один аркуш картону.

ЇЖАК І ЗАЄЦЬ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Казкар

Їжак

Їжачиха

Заєць

Декорації та реквізит: літній ліс, поле, береза, ялина, хатинка їжачків.

Казкар. Був собі їжак. Якось вийшов він раненько зі своєї домівки подивитися на білий світ. Вийшов та й каже сам до себе.

Їжак. А піду лишень у поле — подивлюся, як там моя морква та буряки.

Казкар. Іде собі та пісеньку мугикає. Коли виходить із-за куща заєць. Тоді саме він у полі оглядав свою капусту, чи велика виросла.

Їжак. О, хто прудкий, то вже й на ниві!

Заєць. А ти все кривуляєш, криволапку! І батько твій криволапко, і дід криволапко був. Такий увесь твій рід, і ти такий!

Казкар. Їжак дивом здивувався, що на своє добре слово дістав таку нечемну одмову, що й батька його й діда лихим словом пом'янули.

Їжак. Ти мене береш на сміх? А хочеш зі мною наввипередки? Побачимо, хто кого пережене!

Заєць. Ха-ха-ха! Ти? Наввипередки? Зі мною?!

Їжак. А так, із тобою.

Заєць. Ну, добре. Давай бігти.

Їжак. Ще ні. Я піду додому, скажу жінці, нехай знає, куди я пішов.

Казкар. А заєць і тому радий, бо він був голодний, то подумав собі: «І це мені добре: попоім капусти — краще бігтиму». Та й пішли кожен до своєї хати. Приходить їжак додому та й каже до жінки.

Їжак. Знаєш, жінко, який мені клопіт?

Їжачиха. Який, чоловіче?

Їжак. Мушу з зайцем бігати наввипередки. Зустрів його по дорозі на город, а він мене на сміх підняв, криволапком назвав. Тож побилися об заклад, що я його обжену.

Їжачиха. Ой! То це ти берешся перегнати зайця?

Їжак. Мовчи, жінко, якимось буде. Збирайся лиш та ходи зі мною.

Казкар. Ідуть вони, а їжак і вчить жінку.

Їжак. Як прийдемо на ниву, то ти станеш з цього краю в борозні та й стій собі. Як добіжить заєць до тебе, то ти скажеш: «Я вже тут!» А набіжить він на той край до мене, то там я йому гукну: «А я вже тут!»

Їжачиха. Добре!

Казкар. Приходить їжак до зайця на той кінець ниви та й каже до нього.

Їжак. Ну, я вже готовий!

Заєць. То біжімо!

Казкар. От став заєць в одну борозну, їжак у другу.

Заєць. Раз, два, три!

Казкар. Побігли. Заєць помчав на той кінець ниви, а їжак пробіг два кроки та й спинився. Прибігає заєць в кінець ниви, а там їжачиха.

Їжачиха. Я вже тут!

Заєць. Гей, а то що таке? Ану біжімо ще раз!

Казкар. Побіг заєць. Прибігає в кінець ниви, а їжак підвівся на двох лапках та й гука.

Їжак. Ого-го! А я вже давно тут чекаю!

Заєць. Ти дивися! Ану біжімо ще раз!

Казкар. Прибігає на другий край, а їжак знову вже там (а то ж була, ви знаєте, їжачиха!).

Їжачиха. А я вже тут!

Казкар. Побіг ще раз — а там їжак.

Їжак. А я вже тут!

Казкар. Так бігав заєць дев'яносто дев'ять разів, а за сотим разом як упав посеред ниви — підвестись не може, так набігався-натомився, сердешний.

Заєць. Ой, сил більше нема! Утомився...

Їжачиха. Це тобі, зайчику, наука.

Їжак. Ніколи не треба сміятися зі слабшого.

Казкар. Сказав так їжак та й пішли із їжачихою додому.

(Персонажі казки стають перед глядачами.)

От вам, дітки, казочка, а мені бубликів в'язочка!

КОЛОСОК

ДІЙОВІ ОСОБИ

Казкар

Півник

Мишеня Круть

Мишеня Верть

Декорації та реквізит: літнє подвір'я, хата, вдалині млин, стіл, мішок, дрова, цеберко, миска с пирогами.

Казкар. Жили собі двоє мишенят — Круть та Верть — і півник Голосисте Горлечко. Мишенята, було, тільки й знають, що танцюють та співають. А півник удосвіта встане, всіх піснею збудить та й до роботи береться. От якось підмітав він у дворі та й знайшов пшеничний колос.

Півник. Круть, Верть! А гляньте-но, що я знайшов!

Казкар. Поприбігали мишенята та й кажуть.

Круть. Коли б це його обмолотити!

Півник. А хто молотитиме?

Круть. Тільки не я!

Верть. Тільки не я!

Півник. Я обмолочу.

Казкар. Узаявся півник до роботи, а мишенята й далі граються. От вже й обмолотив півник колосок та й знов гукає.

Півник. Гей, Круть, гей, Верть, а йдіть гляньте, скільки зерна я намолотив!

Казкар. Поприбігали мишенята.

Верть. Треба зерно до млина однести та борошна намолоти.

Півник. А хто понесе?

Круть. Тільки не я!

Верть. Тільки не я!

Півник. Ну, то я однесу.

Казкар. Узаяв півник на плечі мішок та й пішов. А мишенята собі одно скачуть — у довгої лози граються. Прийшов півник додому, знов кличе мишенят.

Півник. Гей, Круть, гей, Верть! Я борошно приніс.

Казкар. Поприбігали мишенята, зраділи.

Круть. Ой, півнику! Вже тепер тісто треба замісити та пиріжечків спекти.

Півник. Хто ж міситиме?

Круть. Тільки не я!

Верть. Тільки не я!

Півник. Ну що ж... Доведеться мені, мабуть.

Казкар. От приніс півник води, замісив тісто, приніс дрова та й розпалив у печі. А як у печі нагоріло, посадив пиріжки. Мишенята й собі діло мають: пісень співають, танцюють. Аж ось і спеклися пиріжки, повиймав їх півник, виклав на столі. А мишенята вже й тут. І гукати їх не треба.

Круть. Ох, і голодний я!

Верть. А я який голодний!

Казкар. Та до столу мерщій. А півник і каже.

Півник. Стривайте-но, стривайте! Ви мені перше скажіть, хто знайшов колосок?

Верть. Ти!

Півник. А хто його обмолотив?

Круть. Ти.

Півник. А тісто хто місив? Піч витопив? Пиріжків напик?

Круть та Верть (*разом, майже пошепки*). Ти...

Півник. А що ви робили?

Казкар. Що мали казати мишенята? Нічого. Стали вони тут вилазити з-за столу, а півник їх і не утримує. Хто ж отаких ледарів пиріжками пригощатиме?

(Усі персонажі казки стають перед глядачами.)

Діточкам малим казка добра, а мені пиріжків торба!

КОТИК І ПІВНИК

ДІЙОВІ ОСОБИ

Казкар

Котик

Півник

Лисичка

П'ять лисенят

Декорації та реквізит: літній ліс, хатинка котика й півника, лисяча хатинка, торба, бандура.

Казкар. Були собі котик і півник та й побраталися, стали разом жити. Котик ходить у ліс по дрова, а півник вдома господарює, хатинку прибирає та на котика чекає. От якось треба котикові йти по дрова, він і каже півникові.

Котик. Сядь же ти, півнику, на печі та їж калачі, а я піду по дрова. Та як прийде лисичка, то не озивайся!

Казкар. Пішов котик по дрова, а півник лишився вдома. Коли ж біжить лисичка, і захотілося їй півнячого м'яся з'їсти. Підійшла до віконця хатинки та й каже.

Лисичка. Півнику, братику, одчини! Півнику, братику, одчини! Як не одчиниш, віконце видеру, борщик виїм і тебе візьму.

Півник. Тоток-тоток, не велів коток! Тоток-тоток, не велів коток!

Казкар. От лисичка віконце видерла, борщик виїла і півника взяла. Несе його, а він кличе котика — співає.

Півник

Котику-братику!

Несе мене лиска

За кленові ліси,

За круті гори,

За бистрії води!

Порятуї!

Казкар. От котик почув, прибіг, одняв півника і приніс додому. Та й каже знову.

Котик. Гляди ж, півнику, як прийде лисичка, не озивайся, бо тепер я піду ще далі!

Казкар. Пішов. А лисичка вже й біжить. Стук-стук у віконце.

Лисичка. Півнику, братику, одчини! Як не одчиниш, віконце видеру, борщик виїм і тебе візьму!

Півник. Тоток-тоток, тоток-тоток, не велів коток!

Казкар. От вона віконце видерла, борщик виїла і його взяла. Несе, а півник знову кличе котика.

Півник

Котику-братику!
Несе мене лиска
За кленові ліси,

За крутії гори,
За бистрії води!
Порятуї!

Казкар. Раз проспівав — не чує котик. Він вдруге, голосніше.

Півник

Котику-братику!
Несе мене лиска
За кленові ліси,

За крутії гори,
За бистрії води!
Порятуї!

Казкар. Котик прибіг, одняв його і приніс додому. Та й наказує півникові.

Котик. Тепер вже я піду далеко-далеко, і хоч як уже будеш кричати — не почую. То вже мовчи, не озивайся до лисички!

Казкар. Тільки пішов котик, коли ж ізнов лисичка.

Лисичка. Півнику, братику, одчини! Півнику, братику, одчини! Як не одчиниш, віконце видеру, борщик виїм і тебе візьму!

Півник. Тоток-тоток, тоток-тоток, не велів коток!

Казкар. От лисичка віконце видерла, борщик виїла і його взяла. Несе, а півник співає.

Півник

Котику-братику!
Несе мене лиска
За кленові ліси,

За крутії гори,
За бистрії води!
Порятуї!

Казкар. Раз, вдруге, втретє. Котик не почув, і понесла лисичка півника додому. Увечері приходять котик — нема півника. Він зажурився, а потім зробив собі бандурку, узяв писану торбу, молоко та й пішов до лисиччиної хатки. Сів і заграв.

Котик

Ой тили-ли-чки,
Та було в лисички
Чотири дочки,
П'ятий синко,

Ще й Пилипко;
Вийди, лиско,
Подивися, чи хороше
граю?

Казкар. А лисичка саме пекла палянички. От старша дочка лисиччина й каже.

1-ше лисеня. Мамо, піду я подивлюся, хто це так гарно грає, і паляничку візьму.

Лисичка. Іди, доню.

Казкар. І дала їй паляничку. Дочка пішла, а котик її — цок у лобок та в писану торбу, а потім знову став грати.

Котик

Ой тили-ли-чки,
Та було в лисички
Чотири дочки,
П'ятий синко,

Ще й Пилипко;
Вийди, лиско,
Подивися, чи хороше
граю?

2-ге лисеня. Піду і я, мамо, подивлюся, хто це так гарно грає.

Лисичка. Іди, доню!

Казкар. І дала їй паляничку, і ця пішла. А він і ту — цок у лобок та в писану торбу. І знов грає.

Котик

Ой тили-ли-чки,
Та було в лисички
Чотири дочки,
П'ятий синко,

Ще й Пилипко;
Вийди, лиско,
Подивися, чи хороше
граю?

3-тє лисеня. Пустіть, мамо, подивитися, хто це так гарно грає.

Лисичка. Іди, доню!

Казкар. Пішла третя дочка на двір, а котик і ту — цок у лобок та в писану торбу.

Котик

Ой тили-ли-чки,
Та було в лисички
Чотири дочки,
П'ятий синко,

Ще й Пилипко;
Вийди, лиско,
Подивися, чи хороше
граю?

4-те лисеня. Мамо, хтось так гарно грає! І я піду подивлюся.

Лисичка. Що ж, іди, доню! Та поклич сестричок.

Казкар. І четверту дочку котик — цок у лобок та в писану торбу. Та знову грає. От Пилипко чекав-чекав й каже.

5-те лисеня. Піду я, мамо, зажену їх, чого вони так забарилися!

Лисичка. Іди, синку! Та скажи, щоб не барилися, бо вже час півника патрати.

Казкар. Пішов, а котик і цього вкинув у писану торбу. А потім забіг у хату до лисички — цок її в лобок та в писану торбу. Повісив торбу на гілля, тоді взяв півника та поніс його додому. От вони відтоді живуть — хліб жують і постолом добро возять.

(Усі персонажі казки стають перед глядачами.)

Вийшла казка на славу, діточкам малим на забаву!

ПАН КОЦЬКИЙ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Казкар

Кіт пан Коцький

Лисичка

Заєць

Вовк

Кабан

Ведмідь

Декорації та реквізит: осінній ліс, дуб, хатинка лисички.

Казкар. В одного селянина був кіт такий старий, що вже не здужав і мишей ловити. От хазяїн його взяв та вивіз у ліс, думає: «Навіщо він мені здався? Тільки дурно буду годувати. Нехай краще в лісі ходить». Покинув його, а сам поїхав. Коли це приходить до ката лисичка.

Лисичка. Що ти таке?

Кіт. Я — пан Коцький!

Лисичка. Будь ти мені за чоловіка, а я тобі за жінку буду.

Казкар. Він і згодився. Веде його лисичка до своєї хати, так уже йому годить: уловить де курочку, то сама не їсть, а йому принесе. От якось зайчик побачив лисичку.

Заєць. Лисичко-сестричко, прийду я до тебе на досвітки.

Лисичка. Е ні! Є у мене тепер пан Коцький, то він тебе розірве!

Казкар. Заєць розказав про пана Коцького вовкові, ведмедеві та дикому кабанові. Зійшлись вони до купи, стали думати, як би побачити пана Коцького.

Заєць *(звертається до ведмедя, кабана та вовка)*. Є в лисиці тепер чоловік. На ім'я пан Коцький. Та такий поважний і грізний, що як хто йому не до вподоби прийдеться, — враз роздере.

Ведмідь. А зготуємо для нього обід! Задобримо його.

Вовк. Я піду по м'ясо, аби було, що в борщ.

Кабан. А я піду по буряки і картоплю.

Ведмідь. А я меду принесу заїсти.

Заєць. А я капусти.

Казкар. От роздобули вони всього, почали обід варити. Як зварили, стали радитись: кому йти кликати на обід пана Коцького.

Ведмідь. Я не побіжу, як доведеться тікати.

Кабан. А я теж неповороткий.

Вовк. Я старий уже і трохи недобачаю.

Казкар. Тільки зайчикові й приходитьсья. Прибіг заєць до лисиччиної хати. Коли це лисичка вибігає, дивиться, що зайчик стоїть на двох лапках, та й питає його.

Лисичка. А чого прийшов?

Заєць (*боязко*). Просили вовк, ведмідь, дикий кабан і я прошу, щоб ти прийшла зі своїм паном Коцьким до нас на обід!

Лисичка. Я з ним прийду, але ви поховайтесь, бо він вас розірве.

Казкар. Прибігає зайчик назад.

Заєць. Ховайтесь! Казала лисичка, він як прийде, то розірве нас!

Казкар. Почали звірі ховатися: ведмідь лізе на дерево, вовк сідає за кущем, кабан заривається у хмиз, а зайчик стрибає у кущ. Коли це веде лисичка свого пана Коцького. Доводить до столу, а він побачив, що на столі м'яса багато, та як зрадіє!

Кіт. Няу! Няу! Няу!

Вовк. От, вражого батька син, ще йому мало!

Кабан. Це він і нас поїсть!

Казкар. Виліз пан Коцький на стіл та почав їсти, аж за вухами лящить. А як наївся, то так і простягся на столі. А кабан лежав близько стола у хмизі, та якось комар його і вкусив за хвіст, а він так хвостом і крутнув. Кіт же подумав, що то миша, та туди, та кабана за хвіст! Кабан як схопився та навтьоки! Пан Коцький злякався кабана, скочив на дерево та й подерся туди, де ведмідь сидів. Ведмідь як побачив, що кіт лізе до нього, почав вище лізти по дереву, та до такого доліз, що й дерево не здержало. Так він додолу впав — гуп! — та просто на вовка мало, не роздавив сердешного.

Як схопляться вони, як дременуть, то тільки й видко; а заєць і собі за ними — забіг не знать куди. А потім посходились та й кажуть.

Ведмідь. От який малий, а ледь-ледь нас усіх не поїв!

Казкар. А кіт ще довго на дубі сидів, ледве лисичка його догукалася.

(Усі персонажі казки стають перед глядачами.)

От і казочці кінець, а хто слухав — молодець!

ВОВК І СЕМЕРО КОЗЕНЯТ

ДІЙОВІ ОСОБИ

Казкар	4-те козеня
Коза	5-те козеня
Вовк	6-те козеня
1-ше козеня	7-ме козеня
2-ге козеня	Коваль
3-те козеня	Мельник

Декорації та реквізит: літній ліс, пеньок та сир (головка сиру з жовтого пластиліну, яку ділитиме лисичка).

Казкар. Була собі на світі коза. Мала вона семеро маленьких козенят і любила їх так, як тільки може любити рідна мати. От якось надумала вона піти в ліс травички нарвати, діток нагодувати.

Коза. Дітоньки мої любі, я йду в ліс, а ви тут добре замкніться, вовка в хату не пускайте, бо як улізе, то всіх вас з'їсть. Цей розбійник ким завгодно прикинутися може, але ви його зразу впізнаєте: у нього грубий голос і чорні лапи.

1-ше козеня. Матусю, йди, не бійся за нас

2-ге козеня. Ми будемо стерегтися!

Казкар. Мемекнула коза і пішла собі спокійно до лісу. А незабаром хтось постукав у двері до козенят та й гукнув.

Вовк. Гей, дітки, відчиніть, ваша матуся прийшла, вам гостинців принесла!

Казкар. Але козенята почули грубий голос і здогадалися, що то вовк.

3-те козеня. Не відчинимо, ти не наша матуся!

4-те козеня. У неї голос тоненький та солоденький, а в тебе грубий.

5-те козеня. Ти — вовцюга-злodyга!

Казкар. Тоді вовк пішов до коваля.

Вовк. Ковалю, ковалю! Ану викуй мені тонкий голос! Хочу на повний місяць краще співати!

Коваль. Гаразд, вовче. Клади язик на ковадло. Дзень-дзень!

Казкар. Викував коваль вовкові тонкий голос. Повернувся той до хатки, постукав у двері й гукнув. *(Казкар ставить фігурку вовка тим боком, з якого протягнута лапа чорна.)*

Вовк (*тонким голосом*). Відчиніть, дітоньки, ваша матуся прийшла, вам гостинців принесла!

Казкар. Але ж вовк поклав на підвіконня свої чорні лапи. Козенята як глянули, то й закричали.

6-те козеня. Не відчинимо!

7-ме козеня. У нашої матусі копитця біленькі, гарненькі, а в тебе чорні лапи, вовцюга-злodyга!

Казкар. Вовк тоді подався до мельника.

Вовк. Мельнику, мельнику! Посип мені лапи борошном. Як не посиплеш, то я тебе з'їм!

Мельник. Ой не їж мене, вовче! Зроблю як скажеш!

Казкар. І ось прийшов злodyга вовк втретє до дверей хатки, постукав, поклав лапу на віконце. (*Казкар ставить фігурку вовка тим боком, з якого простягнута лапа біла.*)

Вовк (*тонким голосом*). Відчиніть, дітки, ваша матуся прийшла, гостинчиків з лісу принесла.

Казкар. Козенята повірили, що то справді прийшла матуся, та й відімкнули двері. Але то була не матуся, а вовк. Козенятка перелякалися та й ну ховатися! Але вовк познаходив їх та й поковтав усіх, одного по одному. Пощастило тільки найменшому, що сховалося у печі: його вовк не знайшов.

Наївся сірий вовк, посунув надвір, розлігся в холодочку під дубом та й заснув. А незабаром прийшла коза з лісу.

Коза. Ох, що ж трапилося! Хатні двері розчинені навстіж! Стіл, ослони, стільці поперекидані, від умивальника самі черепки на долівці, а ковдри та подушки постягано з ліжка. Де ж ви, мої козенята? Відгукніться, любі малята!

7-ме козеня. Матуся, я осьде, у печі.

Казкар. Коза дістала його звідтіля, і тоді козенятко розповіло все, що сталося: як прийшов вовк і поїв братиків та сестричок. Наплакалася коза, а тоді взяла ножиці і пішла до вовка. Розрізала живіт сонному вовкові. Звідти вибігли козенята, живі й здорові.

А на їхнє місце коза напхала каміння і зашила.

Прокинувся вовк і відчув таку спрагу, що побіг до криниці. Нахилився він, а каміння потягнуло вниз.

Так коза з козенятами покарала розбійника вовцюгана, а самі стали жити-поживати та добра наживати.

(Усі персонажі казки стають перед глядачами)

От вам, дітки, казочка, а мені бубликів в'язочка!

